

[Justitsministeren.]

Maade, hvorpaa Lovforslaget er blevet behandlet.

Ordføreren (Unmack): Jeg har kun lige en kort Bemærkning at gøre til den højtærede Justitsministers Udtalelse om den i Betænkningen indeholdte Passus, at Udvalget har diskuteret Spørgsmaalet om Administrationens Ret til at benaade Personer, som er idømt Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring, „dog uden at der er opnaaet Enighed med Ministeren herom“. Ministeren var bange for, at dette skulde blive mistydet. Under Forhandlingerne mente man, der laa en Uklarhed her, og den ønskede man at faa klaret; det lykkedes imidlertid ikke under Forhandlingerne, men nu har Ministeren jo i Dag klaret dette Spørgsmaal.

Rytter: Jeg vil gerne lige fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af Ministerens Udtalelse om Benaadningsspørgsmaalet, da jeg ikke er ganske enig med den ærede Ordfører (Unmack) i, at dette Spørgsmaal er blevet klaret. Jeg tror, det vil give Anledning til stor Diskussion, ikke her i Tinget, men ellers. I de Kommissioner, der i sin Tid havde med Straffeloven at gøre, og som bestod af vore dygtigste Jurister, var man almindeligvis enig om, at der ikke kunde benaades i disse Tilfælde, medmindre der fandtes en positiv Hjemmel i vedkommende Lov. Ministeren oplyste, at saadan Hjemmel havde været bragt i Forslag; men naar denne Hjemmel er gaaet ud, er Spørgsmaalet tvivlsomt. Spørgsmaalet var ogsaa fremme til Debat i Udvalgene, da vi havde Straffeloven til Behandling, og jeg tror, den højtærede Minister vil huske, at et godt Argument for os, der var mod Dødsstraffen, var, at vi kunde sige til Befolkningen, at vi havde noget andet lige saa effektivt at sætte i Stedet, nemlig at dømme den paagældende til Fængsel eller en anden Straf og yderligere Sikkerhedsforvaring for Livstid. For Sikkerhedsforvarens Vedkommende pegede vi paa, at det ikke beroede paa den tilfældige Minister, hvorvidt der skulde benaades eller ikke. Det, Befolkningen frygtede, var, at man senere, naar Forbrydelsen var gaaet noget i Glemmebogen, skulde benaade. Naar man giver Hjemmel til Benaadning, falder dette Argument imidlertid bort. — Ministeren lagde stor Vægt paa Ministeriets Opfattelse, men det er kun et Udtryk for en enkelt Ministers Tanke. Fra Universitetets Side hævder man, at i de fleste Tilfælde kan man ikke benaade, idet man mener, at Sikkerhedsforvaring ikke er en Straf, men en

Foranstaltning, som Samfundet har Ret til at anvende over for farlige Forbrydere; derfor bør der ikke kunne benaades i saadanne Tilfælde.

Justitsministeren (Zahle): Teoretisk kan man drøfte det Spørgsmaal lige saa længe, det skal være. Det er imidlertid ikke alene min, den øjeblikkelige Justitsministers Mening, men Fængselsdirektoratets og Justitsministeriets Departements Opfattelse, jeg har gjort gældende, og den Opfattelse bliver staaende, ogsaa naar jeg ikke længere er Justitsminister.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—8 (se Tillæg C. Sp. 1237) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Dernæst foretoges:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Laan og Tilskud til Grundforbedring.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1712).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Ordføreren:*

Til § 3.

I 2den Linie efter „Grundforbedringsarbejder“ indføjes: „, under Forudsætning af, at der til Arbejderne er ydet Tilskud fra Staten i Henhold til § 1, sidste Stykke“.

Det stillede Ændringsforslag sattes først til Forhandling.

Ordføreren (Jens Høyer): Det foreliggende Ændringsforslag, som er tiltraadt af Udvalget, gaar ud paa at tydeliggøre i § 3, at ogsaa ved disse Laan kan der ydes Tilskud til Arbejdsløn og Drænrør ligesom ved de Laan, som Staten giver, saaledes som det er omtalt i § 1, sidste Stykke. Jeg tillader mig at anbefale Ændringsforslaget til Vedtagelse.

Hermed sluttede Forhandlinegn.

Ændringsforslaget (se ovenfor) vedtoges uden Afstemning.